

Piți

Carmen

Iar am simțit dezamăgirea
De oameni și alta-i pornirea
Din suflet ce e pentru ei,
Ce îi numesc semenii mei!

Aveam nevoie de ajutor,
Muncisem și avusesem spor,
Dar oboseala încet mă copleșise,
Eram încă pe drumuri pe la șase.

Acei ce trebuiau să mă ajute
Vorbeau într-una vrute și nevrute
Și așteptam, chiar de-mi venise rândul...
Dezamăgire-n suflet, în altă parte gândul.

M-am „trezit” brusc, am auzit pe altul
A fi dezamăgit, dar cu lătratul,
Un câine-nchis în colț în curtea
Prea mică pentru el! Simțindu-i setea
De atenție și multă afecțiune,
M-am dus la el, pusă pe fapte bune,
Iar câinele deodată s-a oprit
Și din lătrat și din mersu-i grăbit!
A-ntins boticul umed către mine,
M-a privit drept în ochi și Doamne
Mi-a spus atâtea lucruri cu privirea...
Pe loc s-a spulberat dezamăgirea!
L-am mângâiat ca-n cel mai frumos vis
Și de plăcere câinele-a închis
Ochii cei blânzi și capul a lăsat
În palma mea, parcă prea apăsător,
Cu înțeles, că suntem amândoi
La fel tratați. Dar mai apoi...
Ne-am răsfățat ca doi copii în joacă,
Făcând cel mai ușor timpul să treacă!

Pentru un timp am fost doi fericiți
Iar cei din jur ne urmăreau uimiți,
Piți cel mic, nervos și neglijat
De un străin, ușor s-a atașat!